

РЕШЕНИЕ

№ 6113

гр. София, 05.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 24 състав,
в публично заседание на 12.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Бранимира Митушева

при участието на секретаря Гергана Мартинова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **4348** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 – 207 от АПК във връзка с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба на [фирма], [населено място], чрез пълномощника адв. Н. Танков, срещу ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ ПО БЕЗОПАСНОСТ НА ХРАНИТЕ – С. ГРАД с искане за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 300 лева в резултат на незаконосъобразен административен акт.

В исковата молба се твърди, че в резултат на незаконосъобразен административен акт – отменено по съответния ред с влязъл в сила съдебен акт наказателно постановление, ищецът е претърпял вреди, изразяващи се в направени разноски за адвокатско възнаграждение във връзка с воденото на дело за отмяна на наказателното постановление. В исковата молба се сочи, че за защита във връзка с образуваното административно-наказателно производство по н. а. х. дело № 9959/2017 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/ и к. н. а. х. дело № 11341/2018 г. по описа на Административен съд – София град /АССГ/ ищецът е направил разноски, изразяващи се в заплащане на адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева за втора инстанция. Твърди се още, че така сторените разноски са пряка и непосредствена

последница от отмененото наказателното постановление и представляват имуществена вреда, която подлежи на репарирание, съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Претендира се от съда да се произнесе с решение, с което да осъди ответника да заплати обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 300 лева от незаконосъобразно наказателно постановление, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на предявяване на иска, както и присъди направени по делото разноски.

Ответникът – ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ ПО БЕЗОПАСНОСТ НА ХРАНИТЕ /ОДБХ/ – С. ГРАД – редовно призван, чрез процесуалния си представител оспорва исковата молба и моли съда да отхвърли същата, като неоснователна и недоказана по съображения, изложени в отговора на исковата молба. Претендира присъждане и на разноски по делото.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита предявения иск за неоснователен и недоказан.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

С наказателно постановление № 408/07.09.2016 г., издадено от директора на ОДБХ – С. град, на основание чл. 48, ал. 2 от Закона за храните /ЗХ/ във връзка с чл. 2 от Наредба № 1 от 2016 г. за хигиенната на храните /Наредбата/ и чл. 5, §. 4 „а“ от регламент 852/2004, на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1000 лева за нарушение на чл. 2 от Наредбата. По жалба на [фирма] пред СРС е било образувано н. а. х. дело № 9959/2017г., по което с решение съдът е отменил наказателното постановление. Така постановеното съдебно решение е обжалвано от ОДБХ – С. град и е образувано к. н. а. х. дело № 11341/2018 г. по описа на АССГ, по което е постановено решение № 7371/06.12.2018 г., с което е оставено в сила решението на СРС, постановено по н. а. х. дело № 9959/2017 г. Видно от приложеното по делото н. а. х. дело № 9959/2017 г. по описа на СРС и к. н. а. х. дело № 11341/2018 г. по описа на АССГ ищецът се е представлявал от адв. И. И. и пред двете инстанции, като последният е представлявал жалбоподателя пред СРС в проведените открити съдебни заседания на 08.11.2017 г. и 14.02.2018 г., както и в проведеното пред АССГ открито съдебно заседание на 16.11.2018 г., въз основа на представено пред СРС пълномощно и пред АССГ пълномощно от 14.11.2018 г., с които адв. И. И. е упълномощен да представлява и защитава ищеца по съдебно обжалване пред СРС на наказателното постановление и пред АССГ на по к. н. а. х. дело № 11341/2018 г. по описа на АССГ. Пред СРС е било приложено по делото пълномощно, в което не е било договорено адвокатско възнаграждение. Пред АССГ е бил приложен по делото и договор за правна защита и съдействие от 14.11.2018 г., сключен между [фирма] и адв. И. И., в който е било договорено възнаграждение в размер на 300 лева, от които в брой е била платена сумата от 300 лева. В цитирания договор е бил посочен предмет, в който е вписано осъществяване на правна защита по к. н. а. х. дело № 11341/2018г.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на предявения иск:

Искът е с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Съгласно т. 1 от Тълкувателно постановление № 2/19.05.2015г. на Върховния касационен съд и на Върховния административен съд, делата по искове за вреди от незаконосъобразни наказателни постановления, действия и бездействия по налагане на административни наказания,

включително и такива за присъждане на разноски в производството по обжалване, са подсъдни на административните съдилища. Издаването на наказателното постановление е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения и упражнена административно-наказателна компетентност, законово предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност. Доколкото искът по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е за обезщетение за вреди, настъпили в следствие незаконосъобразни актове и действия или бездействия в рамките на административно наказване, то и исканията за обезщетяване на направени разноски в производството по обжалване подлежат на разглеждане по същия ред.

Искът е допустим, тъй като е предявен от активно легитимирано лице срещу юридическото лице на административния орган, при упражняване на чиято административно-наказателна компетентност се твърди да са причинени вредите.

По основателността на предявения иск:

Искът е ОСНОВАТЕЛЕН.

В чл. 4 от ЗОДОВ се урежда материално-правния режим на отговорността с препращане за неуредените въпроси към гражданските закони /§1 от ЗР на ЗОДОВ/. В този смисъл искът по глава XI от АПК е граждански и се основава на фактическия състав на неправомерното увреждане: наличие на незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице; реално причинена вреда, която от своя страна да е в причинна връзка с незаконосъобразните актове, действия и/или бездействие – т. е. да е тяхна пряка и непосредствена последица. Не подлежи на установяване виновно поведение на ответника, тъй като отговорността на държавата е обективна.

Законодателят, към датата на постановяване на съдебните решение на СРС и АССГ, не предвижда ред за присъждане на разноски в производствата по обжалване на административно-наказателни актове по реда на Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/. Съгласно Тълкувателно решение № 2/2009г. на Върховния административен съд в касационните производства по административно-наказателните дела също не се присъждат разноски от административните съдилища. Единственият път за защита на гражданите в тази връзка е исковото производство по ЗОДОВ. Дискусионният момент е дали е налице причинно - следствена връзка между незаконосъобразния и отменен административно - наказателен акт и направените от ищеца разноски за процесуален представител, след като процесуалното представителство и правната помощ не са задължителни по ЗАНН и съдът разполага със служебно начало в процеса. Този въпрос е разрешен с Тълкувателно решение № 1/15.03.2017г. на Върховния административен съд, Общо събрание на съдиите от Първа и Втора колегии по тълкувателно дело № 2/2016г., съгласно което при предявени пред административните съдилища искове по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон. Според мотивите на Тълкувателното решение възражението по чл. 78, ал. 5 от ГПК за прекомерност на платения адвокатски хонорар при несъответствие с действителната фактическа и правна сложност на делото и възможността на съда да го намали до минималния такъв, определен от наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата /ЗА/, е една от

възможностите на държавата, да защити правата си и да не позволи на ответната страна да бъде присъден хонорар, несъответстващ на критериите на този член от закона - „справедлив и обоснован“. Прието е, че възникването и признаването на право на обезщетение от непозволено увреждане не е функция и не зависи от неговия претендиран размер. Основно задължение на съда при тези производства е първо да установи дали искането се основава на действително настъпил в житейския мир правно релевантен факт - издаден незаконосъобразен административно - наказателен акт, отменен по съответния ред с помощта на адвокатска защита, за която ищецът е заплатил хонорар, и едва след това да установи неговия действителен размер.

Настоящият съдебен състав намира за основателна и доказана претенцията на ищеца за присъждане на обезщетение за причинени от ответника имуществени вреди, представляващи разноски за адвокатско възнаграждение в съдебното производство пред АССГ във връзка с обжалване на наказателно постановление № 408/07.09.2016 г., издадено от директора на ОДБХ – С. град. С приетото по делото писмено доказателство – договор за правна защита и съдействие от 14.11.2018 г., в който изрично е вписано, че договореното възнаграждение в размер на 300 лева е платено в брой от ищеца за защита по обжалване на процесното наказателно постановление, безспорно се установява, че имуществото на ищеца се е намалило със сумата от 300 лева, заплатена като адвокатско възнаграждение за правна помощ по к. а. н. дело № 11341/2018 г., изразяваща се в осъществено процесуално представителство пред АССГ. Безспорно се установява също така по делото, видно от протокола от проведеното открито съдебно заседание по н. а. х. дело № 11341/2018 г., че адвокатската защита, поета с договора за правна защита и съдействие от 14.11.2018 г., която е основание за намаляване на имуществото на ищеца, действително е била осъществена.

При направения извод за основателност на иска, както и при съобразяване на т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ОСГК на Върховния касационен съд по тълкувателно дело № 3/2004 г., основателна се явява и претенцията за присъждане на законна лихва върху размера на обезщетението, като същата следа да бъде считана от датата на завеждане на исковата молба – 28.05.2020 г., до окончателното ѝ изплащане. Предвид изхода на делото и направеното искане за присъждане на разноски по делото от процесуалния представител на ищеца, както и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК и чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата в размер на 325 лева, представляваща внесена държавна такса в размер на 25 лева и реално изплатено адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева.

Водим от горното и на основание чл. 203 от АПК Административен съд - София-град, 24-ти състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ ПО БЕЗОПАСНОСТ НА ХРАНИТЕ – С. ГРАД да заплати на [фирма], [населено място], с ЕИК[ЕИК], сумата в размер на 300 /триста/ лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, претърпени от отменен, като незаконосъобразен административно-наказателен акт - наказателно постановление № 408/07.09.2016 г., издадено от директора на ОДБХ – С. град,
ОСЪЖДА ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ ПО БЕЗОПАСНОСТ НА ХРАНИТЕ – С. ГРАД да заплати на [фирма], [населено място], с ЕИК[ЕИК], сумата в размер на 325 /триста

двадесет и пет/ лева, представляваща разноси по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: